

Глава I

Излегнах се на тревата на високопланинската поляна. Спокойствието, тишината и дълбокото вдишване на планинския въздух ме изпълниха с приятно чувство и лениво удоволствие до границата на дрямка или полу-сън, в който на преден план прииждаха и пак изчезваха живописните картини на близките планински върхове. Бях дори задрямал – най-вероятно бях полубуден и отново се унасях в още по-дълбока дрямка – когато леки тръпки преминаха през тялото ми. Отворих очи, но слънцето с топлите си лъчи ме върна пак към ленивия унес. Отпускане на мускулите или нещо такова ми проблесна в съзнанието преди повторното отдаване на приятна дрямка, обаче преди дишането ми да се успокои отново в полусън, през тялото ми пак преминаха тръпки. Сред бавно течащите ми мисли се върна доста бързото движение на някаква жива случка, която с необичайна сила се появяваше на преден план, което ме накара да се надигна на лакът и да се огледам, обаче нищо особено не се виждаше. Приятелите около мен продължаваха лениво да се изтягат на тревата. Само Рок и Яня, гимназисти пред матура, си бърбреха. Излежаването на тревата добре ни дойде, макар че пътят до малката планинска хижа, под която се разположихме, не беше прекалено тежък. Допадна ни най-вече заради топлото слънце и свежия въздух.

Излегнах се обратно на тревата. „Върти ми се нещо в главата“ – констатирах с недоверчива усмивка и отрицателно клатене на глава. – „Това е, защото имам тежка седмица“ – си помислих. После пак се отпуснах на гръб и със забавяне на дишането отново се унасях в дрямка. Обаче пред очите ми все по-упорито се натрапваха трепкащи очертания на някаква ту тъмна, ту светла форма, придвижваща се ту на една, ту на друга страна. Поех дълбоко въздух, задържах го и малко почках. Нямаше нищо, което да може да се определи какво е, така че не можеше да бъде нищо важно. С отрица-

телно клатене на глава се отърсвах от тягостните усещания. Да, по дяволите, някакво тягостно усещане се прокрадна у мен. „Приближава към мен“. Всичко приближаваше към мен. Обаче какво приближаваше? Нали няма нищо, нищо такова, което да се приближава чрез мислите. Тогава трепкащите очертания се появиха в още по-жива картина, ускориха се, завиха наляво, отново се показаха, очертаха криволичето траектория и изчезнаха.

„Дявол да го вземе!“ Всичко това беше прекалено живо за сън. Облегнах се на лакти, изпусах все още колебавейки се, дали не съм само заспал и сънувам, и се огледах наоколо по върховете на съседните планини.

- Уааа! - изтръгна се от гърлото ми. Виждах картината от съня или дрямката или каквото и да беше. Лъскавата повърхност на дискообразния предмет с делта крила отстрани, проблясваше и пак изгубваше цвят до невидимост, а след това неочаквано се обърна към нас и може би в някой от следващите мигове, имайки пред вид скоростта му, щеше да бъде над нас. Поне за миг така си помислих, когато неочаквано и зад този летящ обект нещо започна да проблясва. Беше някакъв триъгълен предмет. И само миг след това двата предмета започнаха да се стрелкат един зад друг или един покрай друг в някакво, по мое мнение, враждебно сноване. Обаче всичко това продължи едва малко повече от няколко кратки мига. Тогава вторият летящ обект се озова до първия, сякаш го хвана, излетяха светкавици, и двата едновременно ярко заблестяха, сблъскаха се, отблъснаха се, вторият експлодира, а първият, явно повреден, направи лупинг или, както можеше да се види, по-скоро полетя стремглаво надолу, отново се стабилизира, пак полетя надолу и пак стана управляем - и така до гората, където доста шумно, с трясък, кацна сред дърветата от другата страна на поляната. Настъпи тишина, всички гледаха към мястото на падането. Можеше да се видят и блясъците от някаква светлина, след което всичко утихна.

В последните няколко мига шумът привлече

погледите на повечето пръснати по поляната планинари, така че след това гледаха по посока на облака прах и се питаха помежду си какво се е случило.

- Виж! - възкликна един висок и слаб светлокос мъж със скулесто лице на няколко метра от мен, с протегнатата ръка към края на поляната. - Пилот или какво?

- Фуу, мълния ли ги удари? - учудено се запита Ян, гимназист от нашата група, и веднага след това поклати отрицателно глава, като отхвърли своето обяснение. - Явно е ранен.

След това се отприщи цяла лавина коментари, смесени с все по-шумни възклицания, след което всички се умълчаха.

- При нас идва!

По всичко изглеждаше, че пилотът е ранен. Приближаваше обаче необичайно бързо. И освен това, вървеше право към нашата група.

- Минава покрай онези планинари там! - констатирах аз на глас.

- Ами да, наистина! - потвърди съседът ми. - Няма намерение и при следващата група планинари да ходи! При нас идва!

- Ама наистина ние сме интересни за него! - отново се обади мъжа със скулестото лице. После всички отново утихнаха. Човекът се приближаваше все повече и все по-ясно можеше да се види необичайното му облекло, вероятно гащеризон на пилот, прилепнал по тялото, с необичайна кройка, невиджан от никой досега. Мъж на около четиридесет години, горе-долу на толкова изглеждаше. Неочаквано се олюля. Рани не се виждаха, обаче вероятно беше ранен. Още няколко крачки го разделяха от съседната група, когато вдигна ръка за поздрав и без да спира продължи пътя си покрай момчетата, момичетата и по-възрастните планинари и закрачи напред, като все по-често поглеждаше към мен. Това стана толкова очевидно, че и планинарите започнаха да ме поглеждат. Аз пък реагирах с все по-силно учудване и все по-често поглеждане към идващия, смутено кимах с глава, защото всичко беше доста необичайно, пре-

силено се усмихнах и от устата ми неволно излезе едно „фуу!“ , когато по-внимателно се вгледах в лицето и очите на непознатия. За миг си разменихме няколко бързи, но много красноречиви погледи. Леко се сепнах. Почти се уплаших. Осъзнаването на това, че непознатият бързо чете мислите ми, премина през мен с леко потръпване. Още веднъж оценяващо измерих чужденеца и няколко пъти един след друг го погледнах в очите, като избягвах по-дълго срещане на погледите и същевременно все по-силно се напругах, за да схвана положението. Чужденецът беше на моята възраст, с приятелски вид. Не показваше никаква враждебност, когато след като се приближи до мен, проговори със сериозен, но успокояващ тон:

- Не остана никакво време. Знам, че ви е трудно да се доверите на непознат. Обаче с нас имате важна връзка. Ние се нуждаем от вас, а вие без наша помощ няма да оцелеете. Остава ни само сътрудничеството. Освен това, не сме толкова чужди едни на други, както някой прибързано би отсъдил. От сетивните си впечатления лесно ще узнаеш това.

В гласа на чужденеца имаше призив, който порождаше доверие, само че обстоятелствата бяха малко прекалено тежки, за да мога да ги разбера.

- Бързо трябва да се махнете оттук – продължи чужденецът. – Само дотам, до края на поляната. След това протичането на събитията само по себе си ще бъде достатъчно красноречиво. Да, трябва бързо да действате!

- Да действам? Как да действам? Защо?

- Бързо! Заради нашата връзка.

Гласът беше решителен, дори заповеднически.

- Знаеш, че можеш да ми се довериш. Сега вече знаеш това. Ясно можеш да почувстваш.

Погледнах го със съмнение. Наистина почувствах нещо подобно. Бавно станах, все още с недоверчиви мисли, обаче болезненото нетърпеливо изражение на лицето на чужденеца за мен беше достатъчно красноречиво.

- Окей! До края на поляната, значи.

Вдигнах ръка за поздрав, съответно за сбогуване със своите доста смаяни приятели и по-скоро с насилена усмивка се спуснах по склона, крачейки с все по-бърза стъпка, а след това вече на бегом.

Още няколко десетки метра ме делеше от гората, само десет, двадесет секунди, ако се затичам. Да, само кратко бягане, в което тялото ми се впусна при внезапния тласък на някакъв инстинктивен подтик или неясно усещане за принуда, че трябва непременно да направя това, макар че съзнателно възприемах своите решения като нещо, което е по-добре да направя въпреки всички съмнения за смисъла на своите действия. С разум, разбира се, защото вътрешният подтик в мен растеше с цялата решителност, докато смърчовите клони не ме шибаха по лицето и пред мен застанаха двама души, облечени подобно на предишния непознат и ми дадоха знак да побързам. Огледах се. И раненият пилот тичаше след мен. Но най-вероятно изобщо не беше пилот. Спрях на сред крачката, когато два чифта ръце ме издърпаха на сила под смърчовите и ме избутаха напред. Почти се възпротивих, но двамата чужденци изобщо не ме гледаха. Гледаха през мен. В какво, по дяволите? И аз погледнах назад. Обаче нищо не видях. Или пък... Появи се някакво бляскане и за кратък миг улових с поглед прелитането на някакъв летящ обект. Въпросително погледнах двамата непознати. „Изчезвай, колкото се може по-бързо, изчезвай!“, говореха техните движения, лице и кратко нетърпеливо повикване. Те двамата също се бояха. Това ме убеди. Изтичахме през гората, спуснахме се по малък склон и вече бяхме зад една скала с едва забележим процеп, към който се насочи непознатият пред мен и изчезна в него толкова бързо, че едва улових с поглед изчезващите му очертания.

- Натам, натам! – ми показваше с ръка чужденецът след него към процепа в скалата.

Влязох в него и покрай заоблена стена пропълзях през влажна пещера. Спряхме пред отворена врата, точно пред някакъв вход, а после бързо влязохме и се спряхме сред малко по-голяма пещера с някакви цветни

йероглифи по стените.

В помещението имаше още пет непознати в някакво необичайно настрояние. В ъгъла стоеше красива жена с опечален израз. Наистина беше красива. Дяволски красива. Улових погледа ѝ – благ, криещ болка, но и някакъв въпрос. Търсеше ли нещо у мен? Любезно ѝ се усмигнах, защото не знаех какво повече да направя. Иначе, разбира се, нещо бих направил, тя лесно разбра това от израза на лицето ми. Непознатата се приближи до мен, хвана ръката ми и леко я стисна, а след това се отправи към изхода.

- Може би трябва за още нещо да разговаряме? – подхвърлих аз с намек, че не разбирам ситуацията.

Дружелюбно, с усетената душевна болка, тя ми се усмигна още веднъж:

- Разбира се. Моето име е Хоная. Ние сме чутини от цивилизацията на чутините. Иначе сме на малко по-високо технологично ниво от вас, обаче това да не ви смущава. Съседи сме. Приятелски съседи.

Открих дори оттенък на радост при повторното срещане на погледите ни, след което ми каза:

- Абсолютно сигурно е, че ви дължим обяснение. Съзнаваме това и не желаем недоразумения поради ненужни различия. Трябва да си помагаме. Нали видяхте как острините преследваха нашия летателен апарат. С такава упоритост, че трябваше да ги свалим. Иначе не знаят за вас, обаче рано или късно ще установят, че вие сте този, който в този момент е важен за нас. Когато установят и причината, веднага биха ви убили. Или, по-точно казано, причината за особената важност на някакъв землянин вече са установили, поне приблизително, но за кой землянин става дума – не могат да отгатнат, въпреки че забелязаха вашето бягство с нас. Разбира се, затруднихме проследяването им с по-чести спускания сред земляните и с постоянно превозване на отделни земляни до космическата станция и след това обратно, което вършим доста съобразително, така че землянинът проспива цялото пътуване, независимо от това, дали пътуването е направено през нощта или през деня.

Обаче стечението на обстоятелствата увеличи вашето значение. Острините биха могли да убиват само въз основа на съмнение.

Една след друга думите ми спираха на върха на езика. Толкова важна информация с трудно за възприемане съдържание получих за толкова кратко време и, което е още по-зле, с ни най-малко пренебрежима заплаха. Въпросително погледнах красивата непозната.

- Значението ми се било увеличило, казвате? В какъв смисъл? Всъщност, все още не разбирам за какво става дума.

Красивата непозната ми се усмихна още по-приятелски:

- Разбира се, дължим ви обяснение, както ви казах. Всичко ще ви обясним. Тъй като обаче не можем да си позволим недоразумения, принудени сме да изградим доверие на базата на взаимно познаване. Но това няма да бъде толкова голяма пречка. Поне съдейки по усещането, което имам, няма да ви е трудно да свикнете с нашата среда. Обаче сега няма време за по-дълъг разговор. Колкото се може по-бързо трябва да се прехвърлим на нашата станция ZEN1736.

- Да, транспортът вече е готов - с ръка, протегната по посока на коридора, каза един непознат, застанал непосредствено до нея.

- Това ще бъде приятен, а и безопасен полет, по-неже на нашето технологично ниво няма вече фатални технически повреди. Само малко ще си починете, малко ще подремнете и ще бъдем там.